वदः,[1] अवादी, [2]वदावदः, [3]वावदूकः, प्रवावदूकः, [4]कद्वदः[A], [5]साधुवादी, [6]परिवादिनी, [7]प्रियंवदः-प्रियंवदा[B], वशंवदः[C], [8]प्रवादी, [9]ब्रह्मवादी, [10]परिवादकः, वादः, विवदिषुः, वावदः;

वदितव्यम्, वादयितव्यम्, विवदिषितव्यम्, वावदितव्यम्;

वदनीयम्, वादनीयम्, विवदिषणीयम्, वावदनीयम्;

[11]अवद्यम्, [12]ब्रह्मोद्यम्-ब्रह्मवद्यम्, [13]मृषोद्यम्, सत्यवद्यः[D], अनृतोद्यम्,

---

1. 'याचिव्याहृसंव्याहृव्रजवदवसां प्रतिषिद्धानाम्' (ग. सू. 3-1-134) इति नमि उपपदे ग्रह्यादित्वात् कर्तरि णिनिः।
2. 'चरिचलिपतिवदीनां द्वित्वम् अचि आक् च अभ्यासस्य' (वा. 6-1-12) इति वचनेन पचाद्यचि द्वित्वम्, अभ्यासस्य आक् च भवतः।
3. 'कुर्वादिभ्यो ण्यः' (4-1-151) इत्यत्र वावदूकशब्दपाठात् वदतेरपि यङन्तात् ऊकप्रत्ययः इति माधवाचार्याः। एवं प्रवावदूकादयोऽपि शब्दा बोध्याः।
4. पचाद्यचि 'रथवदयोश्च' (6-3-102) इति वदशब्दे परे कोः कत् आदेशः।
5. अताच्छील्येऽपि 'साधुकारिण्युपसंख्यानम्' (वा. 3-2-78) इति णिनिः।
6. 'सुप्यजातौ णिनिः—' (3-2-78) इति णिनिः। तद्धर्मेऽयं प्रत्ययः। 'सप्तभिः परिवादिनी' इति वीणाविशेषः।
7. 'प्रियवशे वदः खच्' (3-2-38) इति खच्। खित्त्वात् मुम्।
8. तच्छीलादिषु कर्तृषु 'प्रे लपसृद्रुमथवदवसः' (3-2-145) इति घिनुण्प्रत्ययः।
9. 'ब्रह्मणि वदः' (वा. 3-2-78) इति णिनिप्रत्ययः। अताच्छीलिकोऽयम्।
10. तच्छीलादिषु कर्तृषु 'निन्दहिंसक्लिशखादविनाशपरिक्षिपपरिरटपरिवादि—' (3-2-146) इत्यादिना वुञ्प्रत्ययः।
11. गर्ह्यमित्यर्थे 'अवद्यपण्यवर्याः—' (3-1-101) इत्यनेन वदतेर्नञ्युपपदे यत् निपात्यते। अन्यत्र अनुद्यम् इत्येव। अत्र नञ्युपपदे वदतेः क्यप्। कित्वात् सम्प्रसारणम्।
12. 'वदः सुपि क्यप् च' (3-1-106) इति अनुपसर्गे सुपि उपपदे क्यब्विकल्पः। पक्षे यत्। क्यपि ब्रह्मोद्यम्। यति ब्रह्मवद्यम्।
13. अत्र 'राजसूयसूर्यमृषोद्य—' (3-1-114) इति निपातनात् नित्यं क्यप्।

A. 'येन जातं प्रियापाये कद्वदं हंसकोकिलम्।' भ. का. 6-76.

B. 'अनुका प्रार्थयांचक्रे प्रियाकर्तुं प्रियंवदा।' भ. का. 4-19.

C. 'सौमित्रे मामुपायंस्थाः कन्यामिच्छुर्वशंवदाम्।' भ. का. 4.20.

D. 'अनृतोद्यं न तत्रास्ति सत्यवद्यं ब्रवीम्यहम्।' भ. का. 6-55.